

Arrest

nr. 67 174 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GAKWAYA en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtou-origine te zijn. U bent geboren in Regi Shahmard Khan, een wijk in Jalalabad. Uw familie verliet Afghanistan voor Pakistan, waar u vervolgens gedurende acht jaar leefde tot u na de val van de Taliban terugkeerde naar Regi Shahmard Khan. In Jalalabad baatte u samen met uw vader een tapijtenwinkel uit. Op een donderdag in de zomer van 2007 werd u aan uw winkel door twee mannen ontvoerd. Zij hielden u een tiental dagen vast op een onbekende plaats. Er werd u verteld dat u getraind zou worden om te vechten tegen de regering van

Karzai. Tegelijkertijd werd uw vader de keuze gegeven tussen het betalen van een losgeld of uw inlijving bij de groepering. Nadat uw vader losgeld betaalde, werd u vrijgelaten. Uit vrees opnieuw gekidnapt te worden, verliet u twee weken later Afghanistan. Op 4 juni 2007 kwam u in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvroeg. Op 30 november 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in het arrest nr. 9716 van 10 april 2008. Op 16 juni 2008 diende u een tweede asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen.

Op 24 december 2010 diende u, na een deelname aan een hongerstaking, een derde asielaanvraag in. In het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt u in het asielrelaas en de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot het toekennen van een beschermingsstatus. Ter staving van uw asielrelaas legde u een Afgaans paspoort voor dat werd uitgereikt op de Afgaanse ambassade te Brussel op 12 augustus 2008. Verder een aantal documenten, inclusief vertalingen, die uw ongehuwde staat moeten staven naar aanleiding van uw huwelijk in België. Verder een aantal internetbronnen aangaande de situatie in Jalalabad en Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er evenwel niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 30 november 2007 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming nam daar er geen geloof gehecht werd aan uw beweringen omtrent uw verblijfplaatsen doorheen uw leven. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelde u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw achtergrond, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest nr. 9716 van 10 april 2008.

Heden brengt u een Afgaans paspoort naar voren. Dit document is echter louter een indicatie van uw identiteit en vermag verder de eerder geuite twijfels omtrent uw profiel en leefsituatie niet om te buigen. Voorts legt u enkele documenten voor waarin een aantal getuigen, waaronder uw ouders, bevestigen dat u een ongehuwd persoon bent. Ook deze documenten kunnen de eerder gemaakte appreciatie niet ombuigen. Deze documenten hebben immers, volgens de door u voorgelegde vertalingen, louter betrekking op uw burgerlijke staat en bevatten geen verwijzingen naar uw persoonlijke leefsituatie of verblijfplaatsen doorheen uw leven. Ook de internetbronnen zijn niet bij machte de eerdere appreciatie van het CGVS te wijzigen daar deze documenten geen betrekking hebben op uw persoonlijke asielmotieven of situatie. De Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming kunnen u dan ook worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1, (A) van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst naar de conclusie van de bestreden beslissing en naar een onderdeel van het verhoorverslag en citeert het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de situatie in Afghanistan of Pakistan is zoals beschreven wordt in het voormelde artikel. Vervolgens verwijst hij naar

de schendingen die hij aanvoert. Hij verwijst naar het gehoorverslag en stelt dat de situatie in Afghanistan en in Jalalabad moeilijk is geworden daar er geen veiligheid is. Verzoeker stelt dat hij een vervolging vreest in de zin van de Conventie van Genève als hij terugkeert naar Afghanistan of Pakistan waar de talibangroepen opereren zodat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Verzoeker klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoeker bepaalt niet nader welk beginsel van behoorlijk bestuur hij voor ogen heeft. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3. Verzoeker stelt dat hij als vluchteling moet erkend worden uit vrees voor vervolging als hij naar Afghanistan zou terugkeren waar de talibangroepen opereren of minstens de subsidiaire beschermingsstatus krijgen. Hij kan ook niet terug naar Pakistan waar hij met zijn ouders verbleef.

Overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dat naar dat artikel verwijst dient de hoedanigheid van vluchteling getoetst te worden aan het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft. Overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient de subsidiaire beschermingsstatus getoetst te worden aan het land van herkomst van verzoeker. Deze bepaling dient geïnterpreteerd te worden conform Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Artikel 2 van de richtlijn bepaalt dat "land van herkomst" het land of de landen van nationaliteit betreft. Derhalve wordt het asielaanvraag getoetst ten aanzien van het land van nationaliteit, meer bepaald Afghanistan.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift terug op de weigeringsmotieven van zijn eerste asielaanvraag van 4 juni 2007. Over deze aanvraag werd reeds een weigeringsbeslissing genomen door de commissaris-generaal en deze beslissing werd door de Raad bevestigd. Deze voorgaande weigeringsbeslissing heeft nu reeds kracht van gewijsde, waardoor de motieven van deze beslissing niet meer betwist kunnen worden. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of

een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van vorig arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Immers, verzoeker brengt geen enkele feitelijke wijziging aan in zijn asielrelaas met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag en hij maakt evenmin melding van een nieuwe vrees voor vervolging of een nieuwe bedreiging die na het definitieve afsluiten van zijn eerste aanvraag zou gerezen zijn. Het arrest van 10 april 2008 van de Raad besloot tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf in Jalalabad in Afghanistan gelet op een manifeste gebrekkige kennis van verzoeker van zijn beweerde feitelijke herkomst aldaar.

Als nieuwe elementen in het kader van verzoeker zijn derde asielaanvraag, legt verzoeker een Afgaans paspoort en enkele getuigenissen neer waarin getuigen bevestigen dat verzoeker een ongehuwde persoon is en een aantal internetbronnen aangaande de situatie in Jalalabad in Afghanistan.

De commissaris-generaal stelde terecht vast dat het neergelegde paspoort louter een indicatie is van de identiteit van verzoeker en kan de twijfels omtrent het profiel van verzoeker en zijn leefsituatie niet ombuigen. Ook de neergelegde getuigenissen omtrent zijn ongehuwde staat hebben eveneens geen betrekking op zijn persoonlijke leefsituatie of zijn verblijfplaatsen doorheen zijn leven, maar heeft betrekking op zijn burgerlijke staat.

De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing terecht dat deze elementen niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoeker te herstellen van de asielmotieven die hij naar voor heeft gebracht in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Tot slot kan de commissaris-generaal gevolgd worden in zijn nota dat een verwijzing naar een algemeen rapport of een persbericht niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk bedreigd en vervolgd wordt om aan te tonen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit risico moet *in concreto* worden aangetoond en door het verwijzen naar een algemeen rapport toont verzoeker dit niet op dienstige wijze aan.

Verzoeker biedt geen zicht op zijn recente verblijfplaatsen en de problemen die daaruit zouden voortvloeien, dit verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over zijn nood aan bescherming. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006).

Wat betreft het document dat verzoeker heeft toegevoegd aan zijn verzoekschrift aangaande de situatie in Jalalabad dient nogmaals opgemerkt te worden dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire bescherming toe te kennen moet met de feitelijke toestand rekening worden gehouden, hetgeen betekent de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn voorgehouden nationaliteit en feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Verzoeker heeft zijn verblijfplaatsen doorheen zijn leven niet aannemelijk gemaakt, en geeft de Raad geen zicht op andere recente verblijfplaatsen. De subsidiaire beschermingsstatus kan hem dus niet toegekend worden.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria

van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS